

H. K. Hessel.

Hospitäl

Nyköping

FABRIKSMÄRKE

N:o 78 1/4 D.

Den, 15/9.
1910.

Tillhört
K. K. Hessel
Nyköping

Någon på mitt jobb
på Frustunagården i
Gnesta tyckte
att jag skulle ta vara
på den.

(Agneta Johansson, GNESTA)

Hamn.

En svensk krigsars över

1. Gåro.
En samfund och en enkel sång
Lom går till kungen fram
Och honom kungens och hans är
I sin kronan på hans hättan lät
Och all din tro till honom till
Du folk af fridnad Hamn.

2.
Du milda herre med oss var
Lom för du med oss varit har
Sin lifva på vår jord
Det gamla lyannets art igen
Kostsuea kungens och hans män
Och låt den Alde hvila an
Utoler i ordan lande
Tecknar: Nils Ture Ericsson

Hosp. d. 15 Feb. 1910

Sping,

15/2.
1910.

Den Wissefödda

1.

Hvarför bråk du vännen så
 Lom din älskling var ändå
 Lom du kysste öm och varm
 Lom du flyckte till din barm
 O. hur kan det vara så

O. hur kan din hjärta slå
 För en arm af samma slag
 Det förstår och vet ej jag

11. Kinnas du huden där vi bade
 Röd om kinden log du så glatt
 Sjua läppar mig löften gaf
 Men i stället så hardu biddat min graf

2.

När min äga sluter sig
 Och jag icke mer ser dig
 När jag ligger hvit som snö
 När jag ligger kan och dö

Böj dig ner och kysst mig då
 Och din kysst skän mig förlåt
 Skamste du blir sorgsamt vet
 Att du honom kändskat svik
 Vill du om du turden: etc.

Teknar: Nils Ture Erickson

Kosp. d. 15. Febr. 1910.

1.
 Jungfruens bön

1.
 Själ var skan du finna frid
 Ofte arma hjerta.

Skan du frid i finna
 Får ditt kval ofte smärta
 Är du aut på jorden
 Från mig lyckad vorden
 Tusan lida får jag lida
 Grafrus lugna ro

2.

Dömd af honom finner
 Jag ej glädjen åter?
 Min barnomsdröm försvunnit
 Men likväl ej gråter
 Ty på bonus² ringar
 Upp till mig sig springar
 Men ej gråter, men förlåter
 Den min glädje tog.

3.

Låsa hufva dagar
 Som för mig förlutit
 En förlust jag klagar
 Lastigt i föremitt
 Kan du hufva minne
 Spänk mig ströta sinne
 Åter fiden efter striden
 Som i hjertat bor.

4

Hoppets milda Sjäma
 Du som mot mig tog
 Hockna, hockna gerna
 Geu du mig bevinge
 Ty snart skall dödens ängel
 Bryta liljans stängel
 Och mitt hjärta frisa från mästa
 Sviskar öfver farväl.

Tecknar: Erik Ture Ericsson

Hosp. d. 15 Febr. 1910.

Fängelns-Klagan

I fängelset går jag en bit
 Mina händer nu bakbundna är
 Mina tårar på kinderna tillra
 Ty jag måste nu lämna mitt hem

L.

Min fader och moder därhemma,
Se gäta och båda för mig
Snart byskes mig höra en stamma
Ja du vandrar på viefaren stig.

3.

Snart titer jag inom dess murar
Och är tom fågeln ej fri
Nu får jag mig mat utaf andra
Och matas lik fågeln i bur.

4.

Ja felat det hafver vi alla
Och felat är alls icke svårt
Det går så län för en yngling anfane
Då han är i sin ungdom år!

Tecknar: Piff's Ture Eriksson

Köpenh. d. 15 febr. 1910.

7

Fingals herdevisa.

1.

Önsam i skogrika dalen
Tält vid en svalkande flod
bodde befriad från kvalens
Fingal en herde så örn.

2.

Tyst som en vandrande stjärna
skön som en gud i en dröm
from som en oskuldens tärna
var han och trogen och örn.

3.

Derger och oro och smärta
och andra jordiska kval
hade ej rum i hans hjärta
de trödes ej uti hans dal.

4.

Kärlek som plägar så många
glödde ej än i hans bröst
blott blommornas doftande ånga
och fåglarnas himmelska röst.

5.

De voro de enda som hade
ett rum i hans sorgfria yäl
uti sin oskuld han sade
himlen vill Fingab så väl.

6.

Netton är ensam han bodde
lenkt i sin fredliga dal
drömmande sorligt han trodde
sig uti englarnes sal.

7.

Fingab en morgon vid strömen
såg då en tärna som bad
skön som en engel i drömmen
var hon och liflig och glad.

8.

Herden gick ner till den sköna
fattade ömt hennes hand
drog henne upp i det gröna
tält vid den leende strand.

9.

Skönaste flicka han berde
 säg vem har fört dig till mig
 fört dig till Fingal den glade
 som ej skall skilljas från dig.

10.

Luckande sade den sköna
 jag lär ej dvaljas hos dig
 ty jag är ingen herdinna
 Fingal han alldrig på mig.

11.

Känder mot kinder nu brände
 Fingal gaf engeln en kyss
 hastigt nu åter kom bände
 och Fingal stod ensam som nyss.

12.

Förvirrad han tar från sitt galler
 sin båge och modigt den för
 spänner skuter och faller
 blickar mot himlen och dör.

Knut, Flusee, Florskylling.

En dröm.
1.

Hon satt på klippan af den öde stranden,
för henne ändlös besvärans lög
det blida ögat skydde hon med handen
och ofbrutet emot vestern såg.

2.

När morgonsolens första strålar blänkte
på österns skyar hon sent på klippan satt
hon sågs där mången gång när sol sig sänker
och mången fyllig balsamisk sommarnatt.

3.

Hon var så färf så skön såvål i Tårar
med ljusblå ögon och ett hår af guld
Linnea likt uti de gyllne värar,
så skön hon var så blyg och oskuldsfull

4.

Skära dotter hvarför sätter du här ute
en ensam fågel likt på böljan blå.
din kind är vit det stormar svart karute
kom in! bage kommer ej förr ändå.

5.

Den lita hänger stum för brustna strängar
den myrten vissnar och din fågel dö
för god din sång så ljuf bland äng i kullar
spung än du har ju mig att sjunga för

6.

Men dottern log och vinkade med handen
förlåt jag kan ej komma moder kär
ty för än böljan frytt har vid stranden
så finner du mig icke längre här.

7.

Ser du jag drömde samma natt han farit
att jag med honom på en skuta stod
storm ifrån nord det hela dagen varit
bakom en målnvägg solen stönk i blod.

8.

Hon stöt mig till ditt bröst och tårarunnor
på mina kinder fasten munnen log
då såg jag kvar små hvita duvor flögo
likt andeväsen över skeppets bog.

9.

På lätta vingar de framför oss flögo
i vida kvättor jagande kvarann
jag sporde hvilka dessa fåglar voro
de äro mina bröder sakt han.

10.

De följa mig utöver vida havet
likt goda andar sända ifrån Gud
och om jag ryck ifrån dig ~~och~~ i graven
jag sänder än af dem till dig med bud.

11.

Att du må veta när min tid är kommen
farvel min älskling grät nu icke så
hur våra öden växla har i tiden
så träffas vi hos Gud ^{till} sist ändå.

12.

Hon kyssade mig och knapt var byssen brunnen
på min kind förän min dröm var slutt
min dröm en morgontimma likt förvunnen
jag satt i stugan ensam som förut.

13.

Lag moder därför sitter jag på stranden
och ser mot östern där hans skepp försvann
ty fören böljan frysit fast vid stranden
har bud här kommit eller också kan.

14.

Och varen den lukt sommaren försvinner.
och det blir höst igen bland nordens fjäll
blodröda skyarna i östern tindra
och brasan sprakande på spisens håll.

15.

Flur sköflad var ej hundens fåring vorden
var blomma bysaten bort af vinterns vind
i hvita flockar snön föll över jorden
men ännu blekare var jungfruens kind.

16.

Hon grät ej mer hon satte med tårlost öga
likt marmor bilden på en älskads graf
den yttre värden brydde henne föga.
hvad kräste hon nu mer för glädje af.

Det blef så tyst så mörkt i hennes sinne
 där drömande hon invid stranden satt
 och låg var stugar, det blef mörkt därinne
 och hon gick ut en mörk november natt.

18.

Hon satte sig bland klipporna på stranden
 där förr hon suttit här så många gånger
 den trötta framman stödde hon i handen
 och lyssnade till nordavvindens sång.

19.

En ensam stjärna ibland målnen blänkta
 hon suckade och såg sin bild däri
 det sakta skummet emot klippor stänkta
 och stormen röt med ökat raseri.

20.

Var det en dröm att då hon ögat lyfte
 en snövit fågel kom i fjärlskrud
 sitt huvud tätt intill hennes öra lade
 och vispade din älsklings är ju död.

21.

Hon bidrar dig, jag denna hetsning bringar
 med dödlig fasa hon ur dvalan spratt
 en fiskmäis flög förbi på tätta vingar
 en valnad lik uti den mörka natt.

22.

Men bakom dystra måten vid himlaranden
 satt månen lyssnande till stormens hat
 och af en svallning räcktes uppå stranden
 ett bleknat lik till intill jungfruns fot.

23.

Och månen sken uppå den bleka pannon
 och på dess evigt slutna ögonpar
 men blekare och kanske ändock Anora
 hon wiste nog vem den döde var.

24.

Hon sjönk intill hans bröst och tårar runno
 ett majrånge likt på snön i vårens dar
 Och hennes läppar mot hans läppar brunno
 förgäves döden gaf igen sitt rop.

25.

Då bröt från hennes bröst en blodström neder
och dess röda över sjön sig ljöt
på bädd af rosor lade hon sig neder
med pannan stödd emot sin älskings bröst.

26.

Hon bad kanske och hennes böner hördes
Ty mästaren på bönhörelsen är rik
och hennes själ af hans till himlen fördes
och morgonsolen sken på tvänne lik.
K, K, Hessel, Hosp.

Fågeln.

4

Lyng du lilla fågel höj din sång.
Lycklig tycker jag dig många gång.
Glädligt må du sjunga.
Jubla med din tunga,
Du ej känner världens hårda tvång.

2/

Inabb du över himlarymden far.
 Lycklig lycklig du som singlar här.
 Men på längtans vingar.
 Ingen bort sig svingar.
 Annars sutte jag vist ej här kvar.

3/

Fjärran är mitt hjärtas lilla vän.
 Fågelvingen skall du få igen.
 Om den finge vara.
 Min en timme bara.
 Aldrig mer jag skulle be dig sen.

4/

Då din drill med fröjd i högan skoq.
 Hösten kommer åter du skall fly.
 Då till varma länder.
 Dit du återvänder.
 Du ditt afsked tar när stormen gryr.

5/

Vore nu en liten blomma jag.
 Åska Skulle jag i sommarns dar.
 Men till hösten domna.
 Blekna bort och somgna.
 Åska vissna är naturens lag.
 6/

Och får blomman här ej vara min.
 Lör jag dock icke vännen min.
 Ty när skördeänglen.
 Bryter liljestengelen.
 Åter får vel blomman vännen sin.
 7/

Med ett hjärta varmt som solens glöd.
 Le jag skulle då emot min död.
 Kojd jag skulle bliva.
 Tacksam återgiva.
 Livets län som livets Herre bjöd.
 Tacknad af. T. Knut, Th. G. Essel.
 Nyköpings, Hospital. 16/2.
 1910.

77.
Palsirenen.

Bostonvals ur » Glada ankan ».

Jag är änka, kan ni tänka,
Dansar varje kväll
Bostonvals, Straussvals.
Melodi så säll.

Med en man som föra kan.
Med Tjusningens behag.
Såra vi båda till allas behag.

Läppar friska, rodnad viska,
Höll mig kär.

Drökar brusa rytmer sussa,
Höll mig kär

Mötas våra händer Tand ett ömt begär.

Och jag viskar: »det är sant,
Du har mig kär!»

K. B. Hessel.

44
Vänliga aftonvind.

Vänliga aftonvind, för du min klagan
bort till min vän.

Bed honom, bed honom komma tillbaka
till mig igen.

Borta vid främmande stränder han vandrar
Man' tro han bär i hjärtat och tankar.
Flickan, som väntar vid Nordsjöns bankar.
Ach, om han vore här igen.

Borta i söder min älskade drager.

Säg är han trogen.

Säg om de glänsande mör han behagar,
du vet det ju.

Säg om den glänsande ramsvarta flickan
Fånglar hans hjärta med sång utan like,
När hennes toner mot himmelen stiga
kan han då minnas sin vän?

När jag vid stranden i ensamhet sitter
minnes jag dig.

Hör jag i skogen då fåglarna kvittra
då tänker jag:

Ack om han vore här skulle vi bygga
Ensam i skogen vår hydda, vår lycka
bättre än sammet och guld.

Aftonvind vifta i min älskades lockar
hvar han än är.

Och där som främmande flickor sig skochar
om han så bär

Helsning från Daninark och så hans flicka
Att hon står ensam, ja det må du säga
Sag är hon Trofast, vill aldrig hon svika,
sag att hon älskar blott han,

Och om han rikdom i guldländet hämtar
för han då hit.

22
Jag är blott fattig, ej rikdom jag väntar

Ty älskade vet
Hel är hon fattig den lilla Christine,
Men rik är min kärlek, ja som ett minne
Dig blott jag älskar, ej sakerna fina.

Älskar, är glad utan guld
Men om han spörre i den brusande böljan
Gif mig så bud.

Jag honom trofast vill följia
Hogt upp till Gud.

Nej, vi skall leva och sorgerna glömma,
Känner du icke den älskades stämme.
Här ligger båten men nu är jag hemma
hos min Christina igen.

K. K. Hessel.

Skägårdsflickan.

Jag är en skägårdsflicka jag,
på sjön förgår min dag.
Och till de vreda böljornas sång
jag lyssnar dagen lång

2.

När stormar ryta över sjön,
och fattar i mitt hår.
Dock räds hon ej den stolta mö
som jämt vid rodet står.

3.

En sjömans maka skall jag bli
som far på stormigt haf.
Och finner även jag däri
min undanvända graf.

4.

Jag var så glad, jag var så fri,
som fågeln uti skog.
Jag tänkte Georges maka bli
men hoppet mig bedrog.

22
5/

Det sista, som han sade mig
när han drog hemifrån.

Hur innerligt jag älskar dig
hur tungt att från dig gå.

6/

Det kom ett bud från fjärran land
det skepp han följde med.
Här slagits mot en klippig strand.
Min Georg fars ej mer.

7/

Jag skall ej klaga, lida mer
här uppi fjärran strand.
Snart skärgårdsplockan över sjön
Far hem till fridens land.
J. J. Gessel.

25

Vid Missisjuprè.

Ku sol gått ned, ni är det kvätt,
men stjärnan blickar än.
Hon blickar glad hon är så säll,
när blir jag glad igen.

Jag varit glad men icke här,
I detta land min hembygd är.
Vid siljan är mitt hem i
2/

Det är så långt till hemmeto dal,
men tanken flyger dit.

Och blåser vinden frisk och sval,
hon hälsar, hälsar hit.

Då tänker jag du varit där,
du varit där min hembygd är.

Vid siljans sköna strand!"

3/

Jag mins såväl jag hör det än,
hur skogen brusar där.

Och Tuzan vår, som stod i den ofglömd af mig hon är,

Hon var så lög men här ändå,
är förde hon i dalen blå.
Mid siljans, Siljans strand;
4/

Och forsen där han sjöng så glädt,
jag mins det som i går.
Gick där jag där, så mången gång sin harpa näcken slår.
Då dansa glädt på blommig strand,
De elpor små med hand i hand:
På siljans bänka strand;
5/

En moreson vid fjärran strand
så klagar längtar ber från hemmets dal,
där gör han stöd så månger blomma ler.
Vid minnet ertaf forna dar
i ögat stiger tårn klar.
Lik siljans silfver våg;
6/

Men hvarför skall jag klaga så

88,
Kärleksvisa.
1/.

Det var en gång jag valde mig en vän.
Den jag älskade näst Gud i himmelen.
Jag reste bort på några månars tid,
Och kom igen det var vid juletid.

2/.

Det första som jag tänkte göra då
Det var att strax till lilla vännen gå
För att få smeka hennes röda kind
Som många gånger har vilat emot min.
3/.

Men när jag kom till lilla vännen min,
Då sått hon där bedrövad i sitt sinne,
Ett litet barn hon uppå armen höll,
Och tårarna på hennes kinder föll.
Goddag, Goddag, jag ~~h~~ hälsade, Kerstin,
Hvarför är du bedrövad i ditt sinne,
Hvar är det för ett barn du har hos dig?
O, flicka! var uppriktig emot mig.

5.

Hon svarar ej men brister strax i gråt.
 O Axel du och jag skall skiljas åt.
 Ty jag har varit otrogen emot dig.
 Men Axel du kan vel förlåta mig.

6.

Hvad det är sätt att ha sig en vän.
 Den man kan sätta tro och kärlek till.
 Till hvilken man i kvällens stund kan gå.
 Och gjuta balsam uti kärleks sår.
 Vill ni nu veta vem som visan ditat har.
 Det är en sjöman alltid nöjd och glad.
 Det är en sjöman Hellström heter han.
 Som lidit skepsbrott uti kärleks hamn.

Den 13/2, 1910. H, H, Hassel.

Fall lätta snöflocks fall.

Fall lätta snöflocks fall, och bädda gravens
hall. Det bröst som sjänder här
det längtar svalkas där.

N:2. Och sen jag sänks dit ner, fall
snöflocks fall än mer. Att jag må bliva
gömd, så gömd som jag är glömd.

N:3. Ty ingen fader skall besöka grafven
hall. Och ingen moder kär skall säga var jag är.

N:4. Det ingen syster går att följa sorgens
tår. Och ingen broders bröst skall sucka
där om tröst.

N:5. Och ingen enda vän skall vända dit
igen. Och på den hvita snön en högst
blomman strö.

N:6. Och han som varmitt att skall gå däröver
hall, med banden arm i arm så säll och kärleksarm.

N:7. Fall frossa snöflocks fall. Gör bädden
dubbelt hall. Att stelnet hjärtat slå
ej åter börjar slå.

910
Viktor Lindrots klagan.

1/
Mig lyser nu att sjunga, men tiden den
är lång, och dagarna är tunga, för mig
företan säng. Jag hörs till de många, som
glädjen svekit har, och mörka dagar
länga för mig står endast kvar.

2/
Jag stod uti min blomning uti min
ungdoms vår fullkomligast af sorgen
fanns ej ett enda spår, mig ödels hand
me gripit, min framtid krossad är. O Gud
hvad jag har lidit på plågens läger här.

3/
Hvad är vel kroppslig smärta mot själens
djupa kval som hviskar i mitt hjärta
om framtid mörk och kall, ett vandra
övergiven i världen såsom blind. Och blott
en tår är bliven tillbaka på min kind.

(Fortsättning på nästa blad.)

Edha Brakes Klagan.

Sin lätta mantel breder aftonstunnen
 så mildt och vänligt öfver haf och land;
 och fågelskaran tyjtnat här i lunden,
 och Mälarn hvilat på sin gröna strand.
 I nattens lugna sköt naturen hvilat —
 Men inom detta bröst en stormvind ilat!
 (okänd)

Det märka moln, som sväfvat öfver Sverige
 i Gjungelds flamma nys urladdat sig;
 Min Kung är fallen! O, min själ, du verg
 mot afgrunds kval mitt hem, min make, mig
 "På sorgens här sam de la Gardis make
 mitt öde blef att älska och försaka."
 (Skehillen)

384

Förtäflning, på Lektor Lindrots klagan.

Her tror ni vel det kändes när svarta natt bröt in,
och solen mer ej tändes för mig som blivit blind,
ja jag var trött af färdens och livets spelt och kuf,
och glad jag samnar världen i blomman af mitt lif.

Jag älskade en Tärna i mina unga år,
hon bröt sin tro så gärna hon gaf mig saga sår,
jag bittra halken tömde men så var det slut,
jag icke mera drömde om kärlek som förut.

Och hårda kvinnofjärta kvad har du likaväl,
nog kan du lindra smärta i en förtviflad själ,
men grymt du blott försjuter, du hör min klagan ej,
blott gift i saret gjuiter, är det ej svart så sig.

Men dock kvad batar klagan, jag börjar vel på nytt,
berätta först om sagan, om tiderna som flytt,
att som en yngling bars jag och kommet övergaf,
uti kamraters skara jag började som slaf.

8/

Som rallare jag varit på järnvägar alltjämt
och alltid illa farit, det vet jag nu bestämt
nu har jag skördat lönen, hvad får jag väl till tack,
ej hör vel staten lönen om ej mitt egna fack.

9/

Det var på västhustbanan olyckan hände mig,
• då jag af gamla banansschakten ställde mig,
med släggan uti handen och munter uti båg,
där stod jag ner på randen och liva på ett hål.

10/

Vi höll just på att bränna ett hål på femton fot,
då jag med häppen rände patroner fot för fot,
så plösligt skottet brinner och jag ej undan hann
min syn den snart försvinner, och borta är min hand.

11/

O, hvad det kändes ödsligt att lämna Gusetts värld,
och hastad bli så plösligt i mörkrets dystra hård,
ej meru skida dugen och vinterkvällens glans,
o, jag blef grymt bedragen af livets sköna dans.

du får jag ensam sitta och ledas uti hand,
utaf en liten flicka en gosse och ibland,
jag är nu åter barnet som kräver moderns vård,
jag måste följa barnet och gå från gård till gård.
18.

Hvarför skall smärta finna alljämt den fattige,
hvarför skall Tären rinna på den förkastade,
hvarför skall mina bröder till mig nu ge en skärf,
de knappast själfa sig föda uti den dystra värld..
14.

du rike man som lever i rikligt överflöd,
hvarskje du till mig skuter en liten slant så röd
hvarskje när jag vid porten utaf ditt stolt gör halt
du visar mig från orten till fattigmansanstalt.
15.

Till eder mina vänner jag riktat ej min bön,
ty själfa ni plikten känner ni delar gladt er lön,
ni vanligt handen räcker till fordom glad kamrat
som banan framåt sträcker om så med stolta fot.

16.

Jag sluta för min visa den eljest blir för lång
den är ju ej att prisa den är min enda sång.
Mitt namn är Lektor Lindrot som jag ej namnet förr
min sång, jag haver fullgjort och slutar nu därför.
Knut, J. Hessel.

Min hembygdssång. Lapsfästans visa.

Bland ovikens snökrona styhöga fjäll.
Bland grönskande furor där ligger ett tjäll.
Där växte jag opp lik blomman i knopp.
Där lärde jag blicka mot himmelen opp.
2.

Det tjället var ringa dess dörr var så låg,
men alldrig en karare boning jag såg.
Jag var arm uppå guld, men Gud var mig huld,
jag kände ej världen dess synd och dess skuld.
3.

Naturen sig tedde så härlig och sön.
Om vintern i druvor, om sommarn så grön.

Det stod för mig allt. Jag fagor gestalt
om i strålände sol eller gnistrände kallt.
4/

Nel stormsvator flögo bland fjällena grä.
Men furan gaf hägn och åt lärkborna små.
Och bland drivor och snår liten lappflicka går.
Gunger glad som man sjunger i ungdomens vår.
5/

Mitt lif ibland fjällen försvann som en dröm.
Jag ser det i minnet likt värlände ström.
Imekt af furornas sus och af fjällvickens brus -
bestrålad af himelens soliga ljus.
6/

Då fyllde en brännande längtan min häg
att skåda den värld som bak fjällena lög,
se dess blänkande prukt. Och jag flydde den
trekt, där barndomens änglar kring vaggan stött valt.
7/

Och som, har jag farit så vida omkring

och skåttat i världen mång undersam ting,
 men jag längtar ibland hem till fjällbackens strand,
 till min hembygd där norrskenet flammar i bland.

8.

Nog vänder jag åter till hemmet en gång,
 och springer bland Orkens fjällar min sång,
 springer glad och förnöjd, och i jublande fröjd,
 gör min sång emot blånande himmelens höjd.

H. H. Hessel.

Poesi.

Må goda englar för din sällhet vaka,
 och blommor strö uppi din vandringstig.
 Tänker du dig någon gång tillbaka,
 tänk först på kärlek mellan dig och mig.

Mången dig sin hyllning bringat,
 uppi Sörens alla blad,
 Någon kär sin känsla tolkat
 andra äter smickrat blott,

men lifsväxlingen i världen, har dock flera blad.
Du emot dem glatt bör te,
andra äter kan blott Ge!!
/

Låt mig i din minnesbok få skriva,
Få ord till hägkomst af en trogen vän.
Må du på jorden lycklig vara,
Och alltid salig uti englars hem,
Om ~~med~~ öga skulle falla,
Någon gång på dessa blad,
Mins då den som här af vänskap
Tankear hvarje rad.

Du glömmet mig och mörk blir livets bana,
då viskar troheten kan minnas dig,
Och lifets ljus har vaktat ut sin fana
på den stjär, skrivit, du aldrig glöms af mig.
Nyköping. N. H. Hessel, den 20/2, 1910.

1
Poem.

Vandra varligt ibland vänner,
Ty det ofta hända slår,
att man ingen af dem känner;
fast man midt ibland dem är.

1
Du är liksom en blomma.
Skön, huld och ren också,
Jag ser dig - vemod stilla.
Mitt hjärta fyller då.

1
Togs mig jag borde lägga,
min hand uppå ditt huvud som
och bedja Gud dig bevara
Så huld och skön och ren.

La Piccola.

1
Dyter, haggår, lifetriättkan framitkeride.
Oferwotta stwar i färtningygårdern.
Männep hans starmiga lefnads dindsräng
Tidur swart för lyerner till stutackardern?

2
Mittur cellens mögliga, kala ruggar
Friketslångtar fänges i blodet bränner;
Stängit hwarbad ute på färtningygårdern,
Kvalfullt åbad, sin friketsfärdert kan känna.

3
Ådelt blad i flygare pulser sväller;
Åttens stumträd öfrygt rina rätter sänker
Skidlar gräsa farantiel- och hjältars glösa
Ofer den gamla gräfliga skälles blerker.

4
Man - ett barn af tidur - kan tratrigt ringat
Upprarrfacklar och karrigamabiten gackat;
Så kan sjunkit ur till en brattmålfänge,
Sam de däcktare faderens skäl bar fläckat.

Madamns bref föraktligt kom från sig kastat;
Tröst och styrka för honom ju aldrig vinnas
I en kärleks, diktaed af tealager,
I ett ljus från en himmel som icke finnes.

6.

God! - Han är ju till blott i svaga hjärnar -
Uti barnens tankar, i gummans saga -
Och i prästens lirtiga lärsystemer,
När han fallits vitt vill till färga tagna...

7.

Friskt - friskt - var den idal, han dyrkat,
För hvars skull han sunnit att lära och blöda.
Men han glände därvid den vires ardspråk,
Att: "för myskens friskt skall friskhetas dödas."

8.

Hjälp beräpvald friskhetens ädla gåfver,
Ger i stället för slafvarnas järnlänk lass och
Han sin lipsuppgift uti staptet trampad
Och sin framtidsläran i utans krassa...

9.

Där för dyster, kapplös, han frammit skedde
O för natta stenas i fästningsgårdens,
Där i vindens suckar han träs sig härda
O för sin lefnads dödskädda slutackorden...

10.

Snart är dock timmarnas slut och handskall
I celler in, likt ljuset i bur... ^{stänges}
Se, märka skurar uppå fästet trängas,
Och tunga drappar löda snart en skur.

11.

O Tänk, att se ett regn på gröna ängar!
Det är ju vår-kamrater är skogen gröna-
Och plantor sticker upp ur trädgårdslängan
Och hvita segel svälla ut på järn...

12.

Ja - det är vår - men i ett grårträ talar
I denna farans baring dock därav -
O, fick han se sin urgelans grändalar,
Med sippars och violers rikedom!

13.

Älsk, rikedom - - hur stort det skulle varce
 Sktt se ett enda litet värgränt blad -
 Ett enda litet saftigt grässtrå bara...
 Hur skulle det ej göra hvar en glad!...

14.

Och sagtungt som icke som ingen kan skrider
 Den nättä stigen fram med trätta fjät.
 Och - ingen här, hur merkat hjärtat lida,
 - eller ägat, själens spegel, säger det.

15.

Hans stad där plätsligt - slagat tycks ha tagit
 I anspråk hela hans uppmärksamhet:
 Emellan Tuänne stinar jänders slagit
 Liksom en bubbla upp - - hvad är väl det!

16.

Hans häjer sig på knä och vidrar sakta
 Den läsa bubblans med den brustna tapp
 Där lyer grönt - o, nu får han betrakta
 Två spåla blad ur jänders sticka upp...

17.

Men får han se dit länge efter träderna,
till litet avmedvetet lif i gränt.

Hans tårar, återhållna, afärstuckna,

Som värre än plockta plantans o-hurstkäng?

18.

Han, som så stalt bevakningen lossat,

Men adnjukt tigger om sin plantans lif:

Han, som med hägnad alla från sig stätt,

Utt väntigt ludd: »Plantan åt mig grip!»

19.

Men roten redan finna trädets spunnit

Trumlar stenarne i gårdens gräs,

Och är ej späda stängeln fackhet kunnit

Utt kagar upp och flyttas invarnas.

20.

Men vaktens tyckte, att den stackars fångens,

Som gick där ensam, grubblarvde och läjel,

Sitt hjärtas årskan kunnit på den fångens:

Att värda plantans som sin enda präj.

21.

Och plantan växt i sal och regn
 På Tränga fängelsgårdar.
 Han Triples i stadfångens ämma härg
 Och berade rikligen värden.

22.

Den kärva planta har vatten gap,
 För sal har ämt henne skyggle,
 Ärt stapt från bladur han blärte up
 Och sturvåns ankering henne byggde.

23.

Han ser med glädje, hur blod får blod
 Utvecklar sin gröna färging;
 Ett får i hans minne en hägkamet glad
 I bordskammarnas hägning.

24.

Han ... stark, och han sköt så häg,
 Där ... svälde Tappur,
 Där lya ... drag ett lunde flög,
 Två spälö ... den färsta knapper.

25.

För blannan anriks slag krancon ut
 I färger nyntka och hjärter,
 Då tycktes färterflans stänning slut,
 Då mällde af prädy hans hjärter.

26.

Och han, som likvat en marmarbildel,
 - En lifvande bildel af sargen -
 Han möter med uppsyn så god och mild
 De väktare öfver berggen.

27.

Hans värmer fått stål, och hans själ fått mäg
 - Den lipsträtte älskas lipnet -
 För hvarje dag får det mera färg;
 - Hans dvärgsvät är sänderivnet. -

28.

Omkring hansson slät sig en faderspanne;
 Han fick i Guds hus sig sata.
 Så gaf han sin älskade blannan namn,
 Och detta blef: La Piccola.

29.

Men du, som lik mig ett intresse fann
I fängens och blommans saga,
Får dig väl jag upp på den lärdoms hem
Och sin Piccola fick draga.

30.

La Piccola blommades så skönt.
Fört gaf hon död, så lif åt fästnings-
blomen predikas håll i skärt och grönt, ^{Fängens}
Och hennes klackar ringde himlaröng.

31.

Hans märkte Trival på Guld sin
dödrät fick,
När blommans äppnade sin kranastäd,
Och daptets räkverk Tänke i ett ägarblik
En gnista, som gaf lif åt moderns lära.

32.

Hans hade sett, hur plantan ur sitt lilla
Frats hindren, strävade sig upp i ^{grön} häret.
"Hus kan ur medveteläs natur,

72
som själ på skall där,
Ge lif och kraft åt fräkt, lagt i genret?

33.

Han såg sin blomma stäla uti surger-
Han insöp doftlet girighet-dyngt-
och apta

Och frägan hannans gick till själens
mäg:

Han af sig själ på blommens så, och dofta?

34.

Den fina teckningen på hennes blad
han såg:

Det var som om en själ ut henne blickat.

Männ i en skapartanke uti henne lög?

Han slumper blommens i hans väg väl
skickat?

35.

Och svaret dräjde i: Guds allmaktträd

Han lif och harnan och skänket bärgat

I stert och smått - i himlar och på
Jardi:

Klott märkans synel bar allt i
 Hvar bände sig ³⁶ för Herren med hjärtats
 Fästapp och brödrig - bländ han sig ^{gråt}
 bekände.

Och när han djupt i stoftet bod:--
 Färlät! - färlät! --
 Guds ande all hans sorg i glädje vändde.

37.

Gnet när fackelhanden
 Färlät hvarje tår,
 Och försämringsbladet
 Helt hvarje sä,

När hans ande fannit
 Lij och harmans,
 Kom det glada budet
 "Fänge, du är fri!"

38.

Hvilket plätsligt sagdes

Fyllde nu hans call!
 Lyret kan ej skingras
 Af den märkas kväll.
 Leqvande begrafvens
 Namn ej längre är;
 Friheten har kommit...
 Friheten är här...

39.

Uti margarräckten
 Ke'n hans färdig står
 Öftt den fängselt lunda,
 Som i mängen är
 Östergöts hans klagan,
 Hans färdviftans ljud,
 Men till slut hans lapsång
 Till en värdig ljud.

40.

Men - hans La Piccola,
 Som färdt haf och ljud

Till det märka allen
 I hans hjärtas hus,
 Skall han henne kunnat
 Ensam, utas värd,
 Ut i fästningsburgens
 Murans slutna gård?

41.

Skulle sol och turka
 Läsa hennes rot?
 Skulle han fästningspar
 Utdra järnsködd fot?
 Skulle vinchen klacka
 Öfver gårdens strå?
 Skall han henne kunnat
 Ensam för att dö?

42.

Hög - han måtte följa
 Gam hans berte värd,
 Till hans fäders herring,

23

Sans är hans igen.
I en dyrbur nura
Utaf skär Gerri
Till han sin Piccola
Ännu blomma se.
43.

Dä fick jagdligt lyckan
Stråle på hans itig;
Hug och trasurum make
Fäste han vid sig.
Och nu La Piccola
Får de båda var
Djälens himlastig,
Sans den uppät bar.
44.

Dä kom glädjetiden -
Himlen gaf sitt län,
Dä till lifvet fädels
Deras förte son;

83
Mun - hans La Piccola,
Bak gardinen gåmd,
Stad där nu färgåter,
Färstunde - och gländ...

45.

Efter många dagar
Grepur kan ihåg:
Gånge var det selur
Jag min blomman sig:
Sänk om han färsmätet,
När jag präjdat har -
Sänk, om han fått vinnur,
När jag lycklig var! -

46.

Och han skyndar ängslig
Till sin blomman in;
Bränd af salur står han
Bakom plyschgardin.
Hornur skära keran

Hängde vissnad ner,
och - hurr Ha Piccaba
klammar alldrig mer...

Dagst den 17/2 1910

H. E. Johanson

Vårn är kommen! På sina kransar
ångarne binda - Himmeln är blå.
Pilträden bära guldgula fransar -
Lippan i lunden migande står.
Högt upp i luften Lärkorna sjunga:
Nu är de vår Hurra! Hurra!

Tid och arbete.

Hvad är, som lifvets lycka gör,
som styrker kropp och själ?

Hvad är, som hälsa med sig för,
bereder allas väl?

Jo, det är ärligt arbete
med kärlek till ditt mål;
Blott olust, nöd sig för den te,
som om sin kraft är snål!

Ku skrias det all världen vid;
på land, i städer kring,
om en förkortad arbetstid —
Helst går man ingenting —
Hvad tänker modern, maken som,
här prisas fritid huld?

De verka villigt dygnet om
rätt ofta för din skuld.

Om tiden klokt du delar af,
så räcker den nog till.
En timme fyller magens kraf,
fem gör du hvad du vill -
Men tio du arbeta må
med lif och lust ändå;
Du älla har all sagn på;
"och det är värdt så!"
(Achilleus.)

När gynnigt sig förbyter
ditt jordiska väl;
När härtstormen regler,
gråt ike o, sjät!
Der ler bortom hafven
mot fogeln en strand -
På hinsidan grafven
finns ägren ett land
färgyllt af den eviga morgonens brand.
Ragnelius.

Februarens Søndag.

På salen jeg ser, det glider
alt frem, snart er det vid
~~en~~ højmesse tid, Ak!
den, som en gang, fik ønske
sig hjem, blandt folk, som
på bykøvej skrider, Træ
Solstikken stier, bit og den
stær der, midt opfor skær
i kammen, da vet jeg
i dal, hvor klokkerne
går, da ringes i tornet
det sammen. — ::

Bykøje den 26/2 1910.

E. Bykøje

259

Wärldens största städer.

London	7,218,000
New-York	4,708,000
Paris	3,250,000
Berlin	3,027,241
Chicago	2,049,000
Canton	2,000,000
Vien	1,958,323
Tokio	1,818,655
Peking	1,600,000
Petersburg	1,555,242
Philadelphia	1,527,000
Motiva	1,350,000
Calcutta	1,284,581
Hutchang, "Kina"	1,200,000
Konstantinopel	1,125,000
Buenos Ayres	1,102,155
Liverpool	1,032,000
Pittsburg	1,020,000
Glasgow	1,000,000

"Tidsbon." (af Lindblad)

1

Du som vandrar, har tre rike,
 Her den bon som søker dig,
 Som din nød forutan like,
 Ofør oss vinnerlig. Din er
 matsten, din er årand, Gif att
 friheten blir vår, er du med
 oss, ej forfarar, runn vid
 vinn hardar på. -

2

Rent likesom en marmorstift,
 kreflen har for oss et blad,
 Der med blod forsvær
 skrifte, Verdens siste eld,
 Star kon ej sett fjere kan
 varna, fange salen ej mer opp,
 Løstene himlens siste
 stjerna, Med vår frihets
 siste hopp: -

Kjøbenhavn 26/2 1810
 Udg. Sørensen

Thurs 12th Dec.

at Knapton

GÅVA TILL SSF
OKTOBER 10 24 30